

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/18/2012
Identifikačné číslo spisu:	8011200105
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200105.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : JUDr. Ján Ferko, súdny exekútor, Exekútorský úrad Humenné, sídlo ul. Partizánska 1057/21, Snina, proti žalovanej : Slovenská komora exekútorov, so sídlom Šustekova 49, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej sp. zn. DK 1/2010 z 30. novembra 2010, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, č. k. 1S/19/2011-41 z 20. decembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/19/2011-41 z 20. decembra 2011, p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Prešove (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 v spojení s § 247 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zastavil konanie dôvodiac tým, že žalobca sa žalobou domáha preskúmania zákonnosti prvostupňového rozhodnutia, ktoré nemôže byť samostatne predmetom preskúmania súdom. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd ďalej uviedol, že prvostupňové rozhodnutie môže byť predmetom preskúmania súdom iba vtedy, ak proti nemu zákon nepripúšťa opravný prostriedok a stalo sa právoplatným (§ 247 ods. 3 OSP). Poukázal ďalej na to, že vo veci nariadil pojednávanie na deň 27. septembra 2011, ktoré bolo z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti žalobcu odročené na deň 20. decembra 2011, ktoré sa však konalo v neprítomnosti žalobcu, nakoľko tento svoju neúčast' neospravedlnil a ani nepožiadaval pojednávanie odročiť z dôležitého dôvodu majúca za to, že žalobca nevyužil možnosť danú mu súdom, aby žalobu aj zdôvodnil.

Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote tzv. blanketové odvolanie, ktoré na základe výzvy súdu prvého stupňa doplnil. V doplnenom odvolaní poukázal na to, že svoju neúčasť na pojednávaní konanom dňa 20. decembra 2011 neospravedlňoval z dôvodov, že na základe telefonického rozhovoru mu žalovaná prisľúbila, že ho z neúčasti na pojednávaní ospravedlní vďaka tiež, že sa na pojednávaní nezúčastní ani zástupca žalovanej. Uviedol ďalej, že aj keď nevyčerpal riadne opravné prostriedky je presvedčený, že jeho podnet je relevantný, nakoľko zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj ako „MS SR“) došlo k porušeniu dikcie § 8 a § 223 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 233/1995 Z. z.“ alebo „Exekučný poriadok“) majú za to, že návrh na začatie disciplinárneho konania od svojho počiatku trpí neodstrániteľnou vadou, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou. Rovnako mal za to, že je neprípustné, aby sa jednotlivé konania zlučovali, pretože by došlo k porušeniu zásady následnosti pri vynesení disciplinárneho opatrenia, ktoré má vzostupný charakter, čo odporuje smernici žalovanej o Disciplinárnom poriadku dodajúc, že takto možno postupovať len v trestnom konaní. Poukázal tiež na to, že je neprípustné, aby senát disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov nebral v úvahu skutočnosť, že ako konajúci exekútor v dotknutých konaniach nekonal porušením Exekučného poriadku a súvisiacich predpisov „závažným porušením“, ale „nejednotnosťou súdnej aplikácie“ dotknutých ustanovení a preto mal za to, že nemožno brať na zodpovednosť súdneho exekútora v jednom prípade a v inom nie. Dôvodil ďalej tým, že k preskúmaniu rozhodnutia pristúpil aj z dôvodu, že navrhovateľ (pravdepodobne MS SR) počas prejednávania sám deklaroval, že podanie je nedôvodné, podané neoprávnenou osobou, ale pod hrozbou, že ak podá odvolanie, bude trvať na zbavení funkcie súdneho exekútora, pristúpil na vzdanie sa odvolania. Namietal ďalej, že ním uvedené dôvody neboli disciplinárnym senátom žalovanej vôbec vzaté v úvahu, čo spochybňuje samotné rozhodnutie, pretože sa senát v samotnom rozhodnutí nimi vôbec nezaoberal. Z vyššie uvedených dôvodov mal za to, že rozhodnutie o zastavení konania bolo vydané predčasne dodajúc, že argumentácia súdu, že svoju „neúčasť“ neospravedlnil porušila jeho garantované práva a neodzrkadľuje objektívny stav, vrátane skutočnosti, že mu bolo odňaté dispozičné právo aktívne sa brániť.

Z týchto dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie zrušil, a to z dôvodov jeho prinajmenšom predčasným vydaním a nepreskúmateľnosti.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu vyhodnotiac ho za nedôvodné, poukázala na ustanovenia § 247 ods. 2 OSP, § 228 ods. 1 Exekučného poriadku a § 24 bod 1 a bod 9 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov. Argumentovala tým, že v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku súd preskúmava len tie rozhodnutia, ktoré nadobudli právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov dodajúc, že žalobca (disciplinárne obvinený v disciplinárnom konaní) sa na disciplinárnom pojednávaní konanom pred disciplinárnym senátom disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov vzdal práva na podanie odvolania, odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. DK 1/2010 nepodal a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 30. novembra 2010. Preto mala za to, že správny súd postupom podľa § 250d ods. 3 OSP neporušil práva žalobcu, keď konanie zastavil poukazujúc zároveň na skutočnosť, že žalobca nevyčerpal riadny opravný prostriedok, ktorý príslušné ustanovenia Exekučného poriadku v spojitosti s ustanoveniami Disciplinárneho poriadku pripúšťajú a preto bol dôvod na postup súdu podľa § 250d ods. 3 OSP. Odvolávajúci sa ďalej na ustanovenie § 250g ods. 2 OSP označila námietku žalobcu, že rozhodnutím veci bez jeho účasti mu bolo odňaté dispozičné právo aktívne sa brániť za nedôvodnú dodajúc, že žalobca sa na vytýčené pojednávanie nedostavil a svoju neúčasť neospravedlnil a ani nepožiadaval pojednávanie odročiť z dôležitého dôvodu a preto mala za to, že boli splnené podmienky pre rozhodnutie v neprítomnosti účastníkov konania, pričom súd prvého stupňa prejednaním veci v neprítomnosti žalobcu neporušil jeho práva a konal v záujme hospodárnosti a rýchlosti konania.

Z vyššie uvedených dôvodov majú za to, že krajský súd postupoval správne, keď po preskúmaní podmienok konania konanie o žalobe podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, navrhla odvolaciemu súdu napadnuté uznesenie podľa § 219 OSP potvrdiť ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta

prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Predpokladom postupu súdu podľa druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) je, aby pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť (§ 247 ods. 2 OSP).

Ustanovenie § 247 ods. 2 OSP treba vykladať v súlade s podstatou a účelom súdneho preskúmavania zákonnosti správnych rozhodnutí v správnom súdnictve tak, že zásadne bude predmetom preskúmania právoplatné správne rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca v priebehu správneho konania riadny opravný prostriedok, ak bol účastníkom tohto konania a ak je riadny opravný prostriedok prípustný (k tomu pozri bližšie napr. Rs 31/2011 ZSP alebo aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 341/2010-27, z ktorého je zrejmé, že „predpokladom založenia právomoci všeobecného súdu na preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je existencia právoplatného rozhodnutia po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú v správnom konaní“).

Zákonný postup upravený ustanovením v druhej hlave piatej časti OSP teda neumožňuje súdne preskúmanie prvostupňového rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa podanie riadneho opravného prostriedku v správnom konaní - odvolania (k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/48/2008 z 3. septembra 2008 - ASPI ID JUD36522SK).

Z obsahu administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) preukázať, že rozhodnutím disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov sp. zn. DK 1/2010 z 30. novembra 2010 bolo rozhodnuté, že žalobca, disciplinárne obvinený, sa v exekučnej veci EX 79/2004 v bode 1/ a v bode 3/ návrhu na začatie disciplinárneho konania dopustil disciplinárneho previnenia podľa ustanovenia § 220 ods. 2 Exekučného poriadku a v bode 2/ tohto návrhu sa disciplinárneho previnenia nedopustil. Ďalej bolo rozhodnuté, že žalobca sa v exekučnej veci EX 245/1998 v bode 1/, 2/ a 3/ návrhu na začatie disciplinárneho konania dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 221 ods. 2 písm. b/ Exekučného poriadku. Napadnutým rozhodnutím bolo žalobcovi uložené disciplinárne opatrenie podľa § 221 ods. 2 písm. b/ Exekučného poriadku, a to peňažná pokuta vo výške 2 000 €. Zároveň bol žalobca zaviazaný k úhrade trov disciplinárneho konania v zmysle ustanovenia § 22 ods. 3 Disciplinárneho poriadku Slovenskej komory exekútorov vo výške 509,97 €, a to v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet žalovanej.

Zo zápisnice z disciplinárneho pojednávania disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov konaného dňa 30. novembra 2010 vyplýva, že žalobca bol riadne poučený o možnosti podať proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu odvolanie do 15 dní od doručenia rozhodnutia s tým, že odvolanie má odkladný účinok (§ 228 Exekučného poriadku). Rovnako zo zápisnice vyplýva, že po vyhlásení rozhodnutia účastníci disciplinárneho konania prehlásili, že sa výslovne vzdávajú práva podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu, ktorú skutočnosť vyjadrili svojim podpisom.

Z administratívneho spisu je nesporné, že žalobca proti prvostupňovému rozhodnutiu disciplinárneho senátu odvolanie nepodal.

Za týchto okolností skutočne konanie trpí prekážkou, ktorá bráni vecnému prejednaniu podania žalobcu adresovaného Krajskému súdu v Prešove proti rozhodnutiu žalovanej sp. zn. DK 1/2010 z 30. novembra 2010. Ako už je zdôraznené vyššie, je tomu tak preto, že až právoplatné rozhodnutie o odvolaní vydané

odvolacou disciplinárnou komisiou (§ 228 Exekučného poriadku) je preskúmateľné súdom na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Preto Krajský súd v Prešove postupoval správne, keď konanie podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Nakoľko rozhodnutie disciplinárneho senátu disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov ako prvostupňového správneho orgánu nie je preskúmateľné súdom v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP, pretože nespĺňa predpoklad uvedený v ustanovení § 247 ods. 2 OSP konkrétne, že nejde o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť, nemohla byť opodstatnená ani námietka žalobcu vznesená v odvolaní, že krajský súd rozhodol na pojednávaní dňa 20. decembra 2011 o 09:00 hod. (č. l. 38) bez jeho účasti, keď mala jeho neúčast' ospravedlniť žalovaná (na základe ich telefonického rozhovoru, ako tvrdí žalobca). Námietka žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom je neopodstatnená nielen preto, že žalobca svoju neúčast' súdu neospravedlnil, pričom táto povinnosť zaťažuje len priamo konkrétneho účastníka konania, ale najmä preto, že konanie o žalobe bolo potrebné uznesením podľa § 250d ods. 3 OSP zastaviť z dôvodu, že žaloba smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom a v takom prípade krajský súd ani nebol povinný nariadiť pojednávanie. Pojednávanie v správnom súdnictve nariaďuje krajský súd zásadne na meritórne prejednanie a rozhodnutie veci (§ 250g OSP), ak nie sú splnené podmienky vybavenia žaloby podľa § 250f OSP, t. j. nie je daná možnosť rozhodnúť o žalobe rozsudkom bez nariadenia pojednávania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta prvá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Záverom Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že správne mala byť ako žalovaná označená Slovenská komora exekútorov, ktorá disponuje právnou subjektivitou. Preto v súlade so zásadou „iura novit curia“ konal najvyšší súd so Slovenskou komorou exekútorov dodajúc, že skutočnosť, že krajský súd označil za žalovaného disciplinárny senát disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli a ani jej zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok